

вие трѣбва да любите — туй е законътъ. Ние не любимъ, а чакаме хората да ни любягъ! То значи да седимъ прѣдъ печка и да чакаме да ни донесе другъ дърва да се стоплимъ. Ние, ние сами трѣбва да имаме туй гориво, което да използвагъ и други.

Ние, които слѣдваме Иисуса, Който ни е далъ достатъчно сили, трѣбва, най-сетнѣ, да Го пуснемъ да влѣзе въ насъ. Сега, азъ ви оставямъ този Човѣкъ: ще Го приемете ли или разпнете, ще Го пуснете ли или ще кажете: „Не Го искаме“ — този е въпросътъ, който трѣбва да рѣшите. Ако кажете: „Пуснете Го, той е нашъ Господъ“, вие сте разрѣшили въпроса, и ще дойде благословението. И тогазъ ще се изпълнятъ думитѣ на Писанието: „Азъ и Отецъ Мой ще дойдемъ и ще направимъ жилище въ васъ“. Тогазъ свѣтлината ще бжде въ насъ, и ние всинца ще се примиримъ.

(Бесѣда, държана на 16 мартъ 1914 г. въ София).

